

Lösningen är en stat

I DE PÅGÅENDE förhandlingarna om eld upphör i Gaza diskuteras bland annat ett stopp av vapeninförsel, öppna gränsövergångar samt att Gazaborna får försörjning och bistånd bestående av mat, bränsle och medicinsk utrustning. Men sedan då?

Det är hög tid att världssamfundet talar klarspråk om vad som föregått kriget. Ockupationen av Palestina har pågått i mer än 40 år. Den röda tråden under denna tid är Israels expansionspolitik, dess strävan att lägga under sig mer mark och varken erkänna de av FN utstakade gränserna eller de palestinska flyktingarnas rätt att återvända (reglerat i FN-resolution 194).

Vem tycker, egentligen, att det är förenligt med demokrati och jämlikhet att en viss etnisk folkgrupp har fullständig oinskränkt invandringsrätt till ett land, medan en annan etnisk grupp är lika utesluten från den? Per Gahrton tar i sin högtintressanta bok *Palestinas frihetskamp* ett konkret exempel. Han själv, född i ett formalkristet svenskt hem, har enligt israelisk lag rätt att bli israelisk medborgare på grund av att hans mormormor var judinna. Jämför detta med att en palestinsk flykting, född i Haifa men fördriven därifrån 1948 (750 000 palestinier fördrevs i samband med Israels bildande), enligt samma lag är utestängd för evigt.

ATT INTE TA AVSTÅND från Israels ockupationspolitik innebär i praktiken att inte erkänna Palestina, eftersom det inte finns något sammanhängande landområde att bygga en palestinsk stat på. Även ett Palestina med 1967 års gränser är en problematisk territoriell lösning. Israel har sedan dess genom så kallade "fakta på marken" gjort en livskraftig palestinsk stat till en allt mer avlägsen vision

och därmed skjutit tvåstatslösningen i sank.

Detta aktualiserar det alternativa, mindre kända, FN-förslaget från 1947: Att skapa en enda stat där judar och palestinier tillerkänns samma status och med en konstitution som garanterar alla minoriteter lika rättigheter, med en enda nationalitet för alla, oavsett etnisk eller religiös tillhörighet – judar såväl som palestinier. Det finns många argument som talar för en sådan lösning, om den växer fram inifrån och når ett brett stöd bland både israeler och palestinier. Allt fler palestinier har den senaste tiden uttalat sitt stöd för en sådan modell.

Den skulle lösa knutarna kring bosättningar, flyktingarnas rätt att återvända, rätten till heliga platser och Jerusalems status. De två ekonomierna är redan sammanvävda och i praktiken beroende av varandra. Även därefter skulle naturligtvis andra problem återstå, inte minst misstron mellan människor och det tydliga klassamhälle där palestinerna är den ekonomiska underklassen.

HITTILLS HAR VI inte sett några exempel på att världssamfundet tvingar Israel till någonting, trots den långa listan på brott mot FN-resolutioner och konventioner. Att världen, om den passiviteten skulle brytas, skulle utöva påtryckningar för att åstadkomma vad som i dag är det värsta en stor majoritet av den israeliska befolkningen kan tänka sig, nämligen att ge upp statens judiskhet och bilda en stat tillsammans med den palestinska befolkningen, är än mindre troligt. Därmed inte sagt att det är orealistiskt. Mer är 40 år av ockupation har visat det orealistiska i en tvåstatslösning.

Omvärlden måste agera nu för att stoppa den pågående massakern!

RB